

Мы не забываем сваіх землякоў

Тры гады назад па ініцыятыве нашых зарубешных землякоў і шырокай савецкай грамадскасці, шматлікіх творчых арганізацый, аб'яднанняў і саюзаў у Маскве быў створан Савецкі Камітэт па культурных сувязях з суайчыннікамі за рубяжом. Заснавальнікі Камітэта ўсклалі на яго высакародныя задачы: даць пастаянна пражываючым за рубяжом суайчыннікам адчуць, што Радзіма іх не забыла, памятае аб іх і працягвае ім руку дружбы. Жыватворную сілу духоўнай сувязі з Радзімай пазналі многія сотні тысяч людзей, якія па розных прычынах пакінулі некалі зямлю сваіх бацькоў.

З кожным днём усё больш растуць і шырацца справы і задачы Савецкага Камітэта па культурных сувязях з суайчыннікамі за рубяжом. Усё больш і больш

расце попыт нашых землякоў на савецкія кнігі, падручнікі, газеты, часопісы, кінафільмы, фотавыстаўкі, грампласцінкі і магнітафонныя стужкі з запісамі родных песень і танцаў. І без таго вялікі тыраж газет і часопісаў Камітэта ўжо не давальняе з дня на дзень растуць попыт на іх.

Каб абмеркаваць сваю мінулую дзейнасць і зазірнуць у будучае, у Маскве, у ДOME дружбы з зарубешнымі краінамі, адбыўся трэці пленум Савецкага Камітэта па культурных сувязях з суайчыннікамі за рубяжом.

У асабняку па вуліцы Калініна сабраліся дзесячы савецкага мастацтва, літаратуры, навукі, прадстаўнікі грамадскасці і духавенства. Прысутныя з цікавасцю праслухалі даклад старшыні Камітэта В. М. МАЛЯЕВА.

СЛУЖЫЦЬ ДОБРАЙ СПРАВЕ

В. М. МАЛЯЕЎ

У дакладзе старшыні Савецкага Камітэта знайшло адлюстраванне шырокае кола праблем, якія хваляюць нашых зарубешных суайчыннікаў. У ім — праграма дзейнасці Савецкага Камітэта на будучае, якая прадугледжвае далейшае расшырэнне культурных сувязей суайчыннікаў з Бацькаўшчынай.

Зрабіўшы падрабязны аналіз колькасці і нацыянальнага складу шматмільённай масы пастаянна пражываючых за мяжой суайчыннікаў, В. М. Маляеў адзначаў, што зараз большасць суайчыннікаў з'яўляецца замежнымі грамадзянамі, але разам з тым узраслі цікавасці і сімпатыі іх да Савецкага Саюза, жаданне развіваць і ўмацоўваць сувязі з Радзімай. Гэта абумоўлена, перш за ўсё, поспехамі нашай краіны ў камуністычным будаўніцтве, ростам магутнасці аўтарытэту Савецкага Саюза на міжнароднай арэне. Дзей-

насць Савецкага Камітэта, рэспубліканскіх Камітэтаў і Таварыстваў была накіравана на расшырэнне культурных сувязей з зарубешнымі суайчыннікамі, на тое, каб даць ім магчымасць больш поўна знаёміцца з жыццём савецкага народа, з гаспадарчым і культурным будаўніцтвам у нашай краіне.

Турысцкія паездкі і паездкі ў СССР па прыватных візах для спаткання з роднымі сталі звычайнай з'явай сярод суайчыннікаў. З году ў год расце колькасць асоб, якія прадстаўляюць розныя слаі і арганізацыі зарубешных суайчыннікаў, прыязджаючых у СССР у якасці гасцей Камітэтаў і Таварыстваў. Гэта садзейнічае справе развіцця і ўмацавання культурных сувязей суайчыннікаў з Радзімай. Расце цікавасць суайчыннікаў да савецкіх перыядычных выданняў і літаратуры. Выданні Савецкага Камітэта перадаюцца з рук у

рукі, колькасць чытачоў няспынна расце. У 1965—66 гг. значна павялічыўся тыраж газеты «Голос Родины», часопіса «Родина», дадатку «Отчизна» і выданняў, якія выходзяць у саюзных рэспубліках.

Вялікі водгук сярод суайчыннікаў выклікаў той факт, што Савецкая дзяржава па прапанове Савецкага Камітэта ўзнагародзіла групу суайчыннікаў, якія ў час вайны пражывалі за мяжой, ордэнамі і медалямі Савецкага Саюза. В. М. Маляеў чытае ўрывак з пісьма маці ўзнагароджанага пасмяротна Кірыла Радзішчава — Софі Міхайлаўны, прысланае ёй у Савецкі Камітэт з Парыжа.

«Мне не трэба гаварыць, — піша Софі Міхайлаўна, — аб пачуцці шчырага прызнання і зразумелай гордасці, з якімі любая маці сустракае ацэнку заслуг свайго сына...

Гэтым Указам наша Радзіма, якую так глыбока любіў Кірыл, яшчэ больш сцвярджае сябе вялікай краінай... Я веру, што ў майго сына будуць дзеці па духу, якія ўзгадуць у сабе насенне любві да Радзімы, ператварыўшы яго ў магутны дуб няспыннага служэння ёй і свайму народу, і,

што яго прыклад, як і прыклад яго продка — рускага пісьменніка - рэвалюцыянера Аляксандра Радзішчава, — падтрымае многіх у хвіліну слабасці».

Савецкі Камітэт, працягвае Маляеў, рэспубліканскія Камітэты і Таварыствы штогод запрашаюць дзяцей суайчыннікаў на адпачынак у піянерскія лагеры Савецкага Саюза і ў маладзёжны лагер «Спадарожнік», а таксама на вучобу ў інстытуты і тэхнікумы.

Многія арганізацыі нашых суайчыннікаў за рубяжом просяць нас прысылаць больш грамафонных пласцінак, магнітафонных стужак з запісамі песень, танцаў, канцэртаў опернай музыкі на мовах народаў СССР, мастацкую літаратуру, кінафільмы, фатаграфіі і даведачныя матэрыялы.

Калектывы мастацкай самадзейнасці, школы і гурткі па вывучэнню роднай мовы за рубяжом маюць патрэбу ў музычных інструментах, нотах, нацыянальных касцюмах, пад-

ручніках, наглядных дапаможнікаў і ў метадычнай дапамозе. Гэта дапамога аказваецца ім ва ўсё большай ступені.

Прэзідыум Савецкага Камітэта, гаворыць далей Маляеў, спадзяецца, што арганізацый-заснавальнікі і грамадскасць будуць і надалей аказваць такую дапамогу нашым суайчыннікам за рубяжом. І усё гэта, безумоўна, паслужыць добрай справе ўмацавання дружбы, культурных і навуковых сувязей паміж народамі нашай краіны і народамі дзяржаў, на тэрыторыі якіх жывуць і працуюць нашы суайчыннікі.

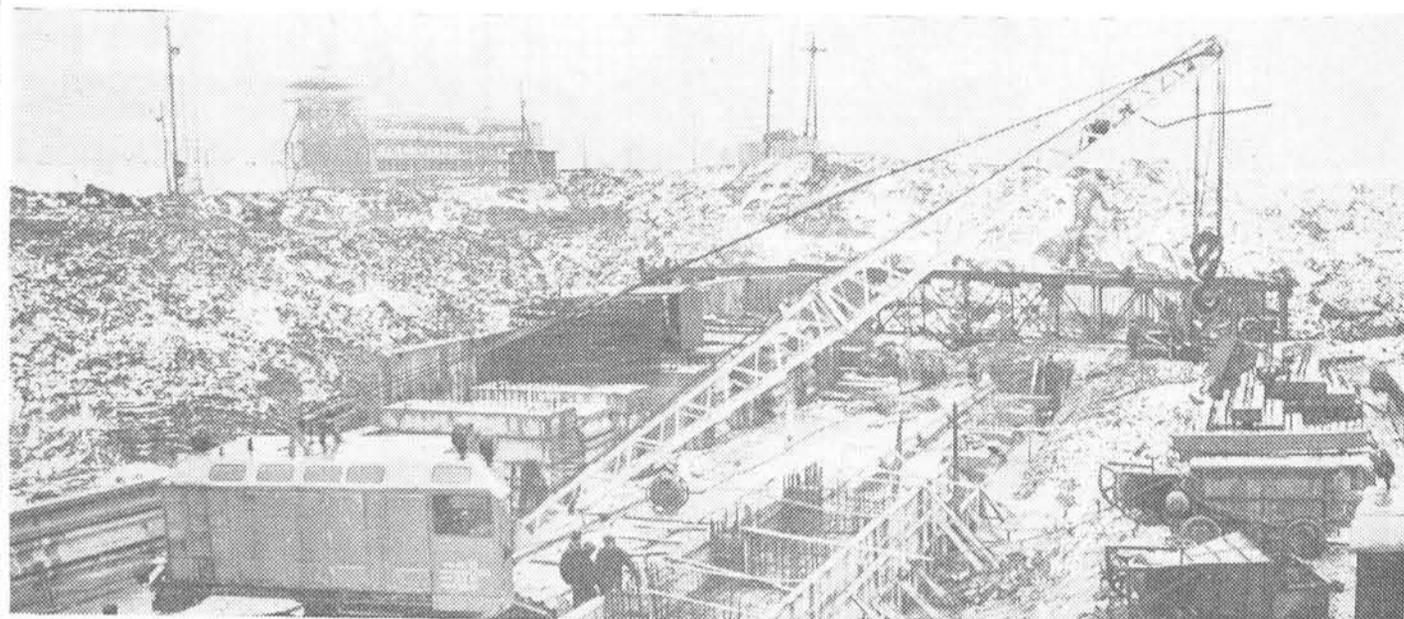
У заключэнне даклада В. М. Маляеў выказаў спадзяванне, што пры дапамозе шырокіх слаёў савецкай грамадскасці Савецкі Камітэт, Камітэты і Таварыствы саюзных рэспублік даб'юцца новых станоўчых вынікаў у справе далейшага ўмацавання культурнай сувязі з зарубешнымі суайчыннікамі.

(Заканчэнне на 4-5 стар.)

НА ЗДЫМКУ: пасяджэнне трэцяга пленума Савецкага Камітэта па культурных сувязях з суайчыннікамі за рубяжом. З дакладам выступае старшыня Камітэта В. М. МАЛЯЕЎ.

Фота Н. ГРАНАВА

Расце энергагігант на Лукомлі

ЛУКОМЛЬ... Адзін за другім спяшаюцца сюды грузавікі і чыгуначныя саставы. На беразе возера грукоцуюць бульдозеры і экскаватары, успыхваюць агні электразваркі. Лукомльская ДРЭС — ударная новабудова п'яцігодкі.

На галоўным участку завяршаецца ўзвядзенне вытворчай базы. Працуюць раствора-бетонны завод, уступілі ў строй механічныя майстэрні, цэнтральныя склады, мантажныя пляцоўкі, на якіх устаноўлены краны грузападмальнасцю ў 30 і 50 тон.

Усё вышэй узнімаецца каркас аб'яднанага дапаможнага корпуса. Гэта адзін з важнейшых аб'ектаў ДРЭС. Тут размесціцца адзіны цэнтр кіравання электрастанцыяй. Хуткімі тэмпамі

вядуцца работы па ўзвядзенню помпавай станцыі, якая будзе сілкаваць турбіны электрагіганта вадой. Побач з помпавай станцыяй закладваецца галоўны корпус, рынца катлаван для фундаменту пад дымавую трубу, вышыня якой будзе 250 метраў.

Будзе Лукомльскую ДРЭС спецыяльна створанае ўпраўленне трэста «Белэнергабуд». Перад ім пастаўлена задача — новы электрагігант узводзіць шляхам мантажу зборных жалезабетонных і металічных канструкцый. Толькі на ўзвядзенне першай чаргі іх будзе дастаўлена на пляцоўку больш 500 тысяч тон. На будоўлі працуюць асноўным моладзь, прыехаўшая сюды з розных куткоў рэспублікі і краіны.

Пройдзе нямога часу, і там, дзе зараз раскінулася будаўнічая пляцоўка, адкрыецца велічная напарама аб'ектаў энергагіганта з прылягаючым да яго жылым пасёлкам. Галоўны корпус станцыі ўзнімаецца вышэй п'ятнаціцінаварховага дома. У ім прадугледжана ўстаноўка магутных котла-агрэгатаў і турбін з рэжымам работы на звышвысокіх параметрах пары. Кіраванне імі будзе ажыццяўляцца з дапамогай аўтаматыкі і тэле механікі.

На здымках: мантаж 30-тонных кранаў на пад'язных пуцях; агульны выгляд берагавой помпавай станцыі ДРЭС.

Фота Г. УСЛАВАВА.

* ПАДЗЕЙ * ЛЮДЗІ * ФАКТЫ * ПАДЗЕЙ * ЛЮДЗІ * ФАКТЫ * ПАДЗЕЙ *

БЯРОЗА

На буйнейшай электрастанцыі Беларусі — Бярозаўскай ДРЭС пастаўлен пад прамысловую нагрузку перадапошні — пяты блок магутнасцю 150 тысяч кілават. З уводам яго ў эксплуатацыю магутнасць электрастанцыі перавысіла 750 тысяч кілават.

РЭЧЫЦА

На днях са шчыліны № 2 Цішчэўскай разведвальнай плошчы вытворчым аб'яднаннем «Беларусьнафта» атрыман прамысловы фантан нафты з дэбетам сто тон у суткі. Нафта пайшла з міжселевых адкладанняў з глыбіні 2 633 метры. Гэта новае, трацяе па ліку ў Беларусі месца нараджэнне вялікай нафты.

ОРША

Памнажае сілы флагман тэкстыльнай прамысловасці рэспублікі — Аршанскі льнокамбінат. Побач з дзюкчымі вытворчымі корпусамі расце будынак новага фарбавальна-аддзелачнага цэха. Тут будзе ўстаноўлена абсталяванне для аддзелкі тканін, вырабленых з ільняной пражы ў сумесі з лаўсанам. Зацверджана тэхнічнае заданне па праектаванні новага прадзільна-ткацкага корпуса. У ім, упершыню ў нашай краіне, будзе асвоена вытворчасць тонкіх ільняных тканін з высокіх нумароў пражы.

МАЗЫР

Імем горада Мазыра названа вялікае акіянскае судна. Працоўныя горада трымаюць з маракамі цесную сувязь, дзеляцца навінамі. Нядаўна мазыране атрымалі пісьмо, у якім гаворыцца, што «Мазыр» трымае курс на Кубу. Для вострава Свабоды ў трумах карабля шмат каштоўных грузаў.

Быхаў

Другі год у саўгасе «Вароніна» дзейнічаюць устаноўкі па вытворчасці траяной мукі. Абслугоўваюць аграгаты вопыт-

ныя механізатары Уладзімір Кныш, Анатоль Басаў, Веніямін Васільеў і іншыя. За гэты сезон яны выпрацавалі каля трох тысяч тон зялёнага канцэнтрату. А ў зімовыя дні ў гаспадарцы вітамінная мука вырабляецца з хвой.

БАРЫСАЎ

У горадзе нядаўна адкрыўся цэнтральны кніжны магазін. У ім шмат зручнасцей для работнікаў і пакупнікоў. Працуюць магазін на самаабслугоўванні. Наведвальнікі могуць падысці да паліцы, выбіраць патрэбныя кнігі. У магазін завозіцца шмат літаратуры і выяўленчай прадукцыі.

БАРАНОВІЧЫ

Першая чарга элеватара на 16 тысяч тон зерня ўступіла ў эксплуатацыю на Баранавіцкім млынкамбінаце. Работы па прыёмцы, ачыстцы, сушцы, перамяшчэнню зерня і разгрузцы яго з вагонаў механізаваны. Вядуцца работы па наладцы сродкаў аўтаматычнага кіравання на новым элеватары Калінкавіцкага млынкамбіната. У рэспубліцы расшыраецца сетка зерняховішчаў. Яны ўзводзяцца на млынкамбінатах у Пінску, Гомелі, Асіповічах і Полацку.

ДОБРУШ

Раённае аб'яднанне «Сельгастэхніка» з дапамогай аддзела механікі палімераў Акадэміі навук БССР наладзіла выраб дэтaley звыш 30 назваў з капрону. Тэхналогія іх вытворчасці ўдасканальваецца. Пабудаваны спецыяльны новы цэх. Выраб капронавых дэтaley да трактараў і сельгасмашын аказваецца вельмі выгадным. Яны лягчэй за металічныя, больш трывалыя, а іх вытворчасць абыходзіцца амаль удвая дзешавей. Вывучаць вопыт добрушскіх механізатараў прыязджаюць спецыялісты многіх раёнаў.

ВАЛОЖЫН

Масква, Ленінград, Мінск, Чэлябінск — у гэтыя адрасы

адпраўляецца прадукцыя Валожынскага масласырзавода. Калектыў прадпрыемства на два месяцы раней тэрміну выканаў гадавую праграму. Дадаткова будзе выпушчана розных вырабаў на 205 тысяч рублёў.

ХОЦІМСК

У горадзе здадзены ў эксплуатацыю новы васьмікватэрны жылы дом. Наваселле справілі шафёр «Сельгастэхнікі» В. Ліпкін, слесар А. Ільін і іншыя. Хутка будзе заселен 16-кватэрны дом.

ЧЭРЫКАЎ

Па Сожы і яго прытоках на плошчы 78 тысяч гектараў раскінуліся ўгоддзі Чэрыкаўскага заказніка. Тут жывуць ласі, казулі, дзікуны, бабры, норкі, гарнастаі, выдры, чырвоныя лісіцы і іншыя каштоўныя віды зьяроў. Аб іх зімоўцы добра паклапаціліся работнікі інспекцыі па ахове прыроды лясной гаспадаркі, члены таварыства паляўнічых і рыбалоўцаў, навучэнцы Ушакоўскай сярэдняй школы. На тэрыторыі заказніка яны пабудавалі вадапоі, устанавілі саланцы, нарыхтавалі дадатковы корм для жыхароў лесу. Восенню было сабрана ўсё семдзесят тон жалудоў і каля трыццаці тон ягад.

БРЭСТ

Выканком гарсавета абмеркаваў план забудовы новых двух жылых раёнаў. Пагранічны горад у недалёкім будучым зробіць крок на ўсход. Ужо вызначыліся межы прамысловага спадарожніка ўздоўж аўтамагістралі Масква—Варшава. Тут размясціліся дызаныны камбінат, электралямпавы завод і панчошна-шкарпэткавая фабрыка.

Уздоўж ракі Мухавец узнікне яшчэ адзін раён. Тут вырастуць дамы ў 5, 9 і 14 паверхаў. Палавіну адведзенай тэрыторыі зоймуць паркі і скверы.

ПАДЗЕЙ * ЛЮДЗІ * ФАКТЫ * ПАДЗЕЙ *

КІЛЬ. Яшчэ адзін высокапастаўлены заходнегерманскі чыноўнік выкрыт як актыўны ўдзельнік злачынстваў, якія нацысты ўчынілі на тэрыторыі акупіраванай Польшчы. Як паведамляе газета «Франкфуртэр рундшаў», былога міністра па сацыяльных пытаннях зямлі Шлезвіг-Гальштэйна Ганса Адольфа Асбаху «сур'ёзна падазраюць» у тым, што летам 1941 года ён стварыў недалёка ад Любліна адзін з канцэнтрацыйных лагераў і прымаў удзел у масавым знішчэнні польскіх грамадзян. Пракуратура ў Кілі вядзе следства па справе Асбаху.

НЬЮ-ІОРК. У канцы снежня Пентагон плануе адпраўку ў Паўднёвы В'етнам яшчэ адной пяхотнай дывізіі і брыгады, паведамляе карэспандэнт газеты «Нью-Йорк дэйлі ньюс» Дж. Фрыд і ўказвае, што колькасць амерыканскіх войск у Паўднёвым В'етнаме складзе к канцу года 380 000 чалавек.

ХАНОЙ. У пачатку снежня байцы Арміі вызвалення Паўднёвага В'етнама вывелі са строю цэлую калону 11-га амерыканскага бронетанкавага палка на аўтастрадзе № 1 у правінцы Б'енхоа, паведамляе агенства ВІА.

БОН. Ваенна-прамысловыя канцэрны ФРГ і ЗША прыступілі да ажыццяўлення яшчэ аднаго «сумеснага праекта», які прадугледжвае стварэнне баявога рэактыўнага самалёта з вертыкальным узлётам, прызначанага для ўзбраення амерыканскай і заходнегерманскай арміяў. Стварэнне новага самалёта патрабуе гіганцкіх расходаў. Па сведчанню газет, толькі канструяванне і будаўніцтва першага прабавальнага самалёта абыдзецца заходнегерманскім і амерыканскім планавальчыкам падаткаў у 450 мільянаў долараў (1,4 мільярда заходнегерманскіх марак).

РЬЮ-ДЭ-ЖАНЕЙРА. Бразільская газета «Карэйо да Манья» паведамляе, што паліцэйскія ўлады забаранілі дэманстрацыю савецкага фільма «Аляксандр Неўскі» на фестывалі, які праводзіцца музеем сучаснага мастацтва. Яны палічылі гэты фільм «падрывным».

БРАЗАВІЛЬ. Органы дзяржаўнай бяспекі Рэспублікі Конга (Кіншаса) прад'явілі рэдактару кангалезскага што тыднёвіка «Рэнесанс» Ляону Мукендзе абвінавачанне ў вядзенні падрыўнай дзейнасці супраць урада Мабуту. Аб гэтым гаворыцца ў камюніке, апублікаваным ў Кіншасе кангалезскімі органамі дзяржаўнай бяспекі.

У камюніке ўказваецца, што Мукенда, які з'яўляўся членам тайнай арганізацыі, створанай Чомбе, займаўся вярбоўкай афіцэраў кангалезскай арміі. Пры арышце ў Мукенды знойдзены буйныя сумы грошай, прызначаныя для Чомбе, які фактычна кіраваў выданнем газеты.

* ПАДЗЕЙ * ЛЮДЗІ * ФАКТЫ * ПАДЗЕЙ * ЛЮДЗІ * ФАКТЫ * ПАДЗЕЙ *

Вечары музыкі — працоўным сталіцы

Чароўны свет музыкі... Якую б прафесію ні меў чалавек, ён не можа застацца аб'якавым да яе. Музыка заўсёды спадарожнічае людзям — у час працы і адпачынку, у кватэрах, на вуліцах і плошчах гарадоў, у канцэртных залах.

Плошча музыкі! Вы не знойдзеце яе на карце сталіцы Беларусі Мінска. Але вы зможаце пераканацца ў тым, што яна існуе, калі набываеце на плошчы Свабоды.

Вялікі будынак Беларускай дзяржаўнай кансерваторыі імя А. В. Луначарскага кідаецца ў вочы, калі праходзіш па плошчы. Ён прыцягвае да сябе ўвагу музыкай, якая льнецца з вокнаў, і афішамі, на якіх напісана: «Уваход свабодны».

...Зала кансерваторыі паступова запаўняецца слухачамі. Тут і людзі старэйшага ўзросту, і моладзь. Многія вітаюцца, відаць, настаянныя слухачы. Вось праходзіць група моладзі са злучкамі Мінскага радыётэхнічнага інстытута, а вось мільгаюць значкі політэхнічнага інстытута, універсітэта, аўтазавода, трактарнага, эмблемы прафесіянальна-тэхнічных вучылішч, у першым радзе некалькі хлапчукоў і дзяўчынак у чырвоных галштыках.

Вось што раскажаў аб канцэртах іх арганізатар і кіраўнік дэкан выканаўчага факультэта кансерваторыі Ігар Сяргеевіч Букрэў:

— Праходзіць канцэрты пад дэвізам «музычныя вечары — працоўным сталіцы» мы пачалі параўнальна нядаўна, але яны ўжо заваявалі папулярнасць. Для ўдзелу ў канцэртах мы запрашаем студэнтаў і выкладчыкаў кансерваторыі, навучэнцаў сярэдняй спецыяльнай музычнай школы, музычнага вучылішча.

Папулярнасць музычных вечароў сярод працоўных сталіцы расце з кожным канцэртам. Асабліва вялікія ўражанні ў слухачоў пакінулі канцэрты, прысвечаныя Шата Рустаўелі, 1000-годдзю Польшчы, а таксама камічная опера Вісарыёна Шабаліна «Утаймаванне свавольніцы» ў настаноўцы опернай студыі кансерваторыі.

А. МАРОЗАУ.

Тамара і Ванда знайшлі бабулю

Вайна застала Сяргея Федасеенку непадалёку ад Брэста, дзе ён служыў у вайскавай часці. Здарылася так, што ён, жонка і дачка засталіся на акупіраванай фашысцкімі захопнікамі тэрыторыі.

Федасеенкі сталі сувязнымі партызанскага атрада, а хутка вымушаны былі пайсці ў лес, у атрад. Тут у іх нарадзілася яшчэ адна дачка, якой бацькі нават не паспелі даць імя. У адным з баёў яны загінулі смерцю герояў.

Баявыя сябры не пакінулі ў бядзе дзяцей. Тамара і Ванда выхоўваліся ў польскай сям'і. Пасля вайны жылі ў Польскай Народнай Рэспубліцы. І вось нядаўна яны звярнуліся ў Таварыства

Чырвонага Крыжа з просьбай дапамагчы ім знайсці родных. Хутка ім паведамілі, што ў Добрушы жыве іх бабуля. Неўзабаве Ванда разам са сваім мужам Рычардам Артэмоком і прыёмнай маці Ганнай Касіша прыехала ў госці да Матроны Федасеенкі. Гомельская вобласць. А. КУРЛОВІЧ.

Слова аб маёй школе

У раённым цэнтры Касцюковічы пабудаваны дзве трохкласавыя школы. У адной з іх у 8 класе займаюся і я. Нашу школу пабудавалі ў гэтым годзе. У ёй вучыцца больш 700 чалавек. Займаемся мы ў адну змену, у светлых класах, ёсць добра абсталяваныя фізічны і хімічны кабінеты, слясарная, такарная і швейная майстэрні, спартыўная і актавая залы. У школе працуюць гурткі: літаратурны, матэматычны, нямецкай мовы, краязнаўчы, фізічны і іншыя. У нас ёсць сталовая, кухня, дзе нам рыхтуюць абеды. Вакол школы мы пасадзілі дрэвы, і хутка тут зашуміць парк. Усім гэтым карыстаемся мы бясплатна, і толькі павінны добра вучыцца.

Міхаіл БРАУСАУ,
вучань 8 класа.

Фармоўшчыца лодачак

Семнаццацігадовай дзяўчынай прыйшла Ганна Ларкіна на Гомельскі шклозавод. Гэта быў няжкі 1944 год. Разам з іншымі рабочымі дзяўчына працавала на расчыстыцы тэрыторыі цэхаў і будавала новыя карпусы прадпрыемства.

Зараз Ганна Цімафееўна высокакваліфікаваная работніца. Яна фармоўшчыца лодачак для вертыкальнага выцягвання шкла. Галоўнае ў гэтай рабоце — зрабіць дакладную канфігурацыю шчыліны лодачкі. Для гэтага патрэбны і вопыт, і веды, і вялікая вытрымка. Усё гэта ёсць у Ганны Цімафееўны. За добрыя вытворчыя паказчыкі ёй адной з першых у керамічным аддзяленні было прысвоена званне ўдзельніцы камуністычнай працы. А нядаўна Указам Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР Ганна Цімафееўна Ларкіна была ўзнагароджана ордэнам «Знак Пашаны».

І. СЛЯПЦОУ.

14 духавых аркестраў

Адным з першых у Іванаўскім раёне набыў духавы аркестр калгас «Чырвоная зорка» (в. Дастоева). У гэтым калгасе ў мастацкай самадзейнасці ўдзельнічае звыш 90 чалавек. Духавыя аркестры ёсць цяпер у вёсках Моладава, Махро, Рудск, Магільнік, Псышчава, Ляскавічах і іншых.

Цяпер у Іванаўскім раёне Брэскай вобласці налічваецца 14 духавых аркестраў.

А. ШВАБ.

ШЧЫРА, ПА-БРАЦКУ

У партыйныя і савецкія органы горада паступаюць пісьмы і тэлеграмы, у якіх выказваюцца самыя шчырыя словы віншаванняў у сувязі з узнагароджаннем Мінска ордэнам Леніна.

«Жыхарам слаўнай сталіцы Беларусі» — так пачынаецца пісьмо, якое паступіла ў выканком гарадскога Савета дэпутатаў працоўных ад генеральнага сакратара сардэжнасці ветэранаў палка «Нармандыя—Нёман» І. Эйхенбаума. Ён піша:

«Дарагія сябры!

Дазвольце ад імя французскіх лётчыкаў-ветэранаў палка «Нармандыя—Нёман» сардэчна павіншаваць вас з узнагароджаннем вашага горада ордэнам Леніна.

Нас, французскіх ветэранаў палка «Нармандыя—Нёман», звязваюць вузы дружбы з тых памятных дзён Вялікай Айчыннай вайны, калі пачалося пераможнае наступленне Савецкіх войск па вызваленню Беларусі. Мы

біліся з ворагам адчайна, моцна. Мы гублялі сваіх таварышаў, але гэта не спыняла нас. Мы яшчэ і яшчэ білі ворага. Дзень вызвалення Мінска быў у нас у палку ўрачыстым днём.

У мірныя дні таксама працягваецца наша дружба: штогод га вашаму запрашэнню ў беларускіх піянерскіх лагерах адпачываюць дзеці былых лётчыкаў палка «Нармандыя—Нёман». Карыстаючыся выпадкам, дазвольце перадаць вам вялікае дзякуй як ад імя бацькоў, так і ад імя дзяцей, якія захоўваюць вельмі прыемныя ўспаміны аб жыцці ў піянерскіх лагерах.

Мы ганарымся дружбаю з вамі. Дарагія сябры! У гэты радасны дзень прыміце на-

шы сардэчныя віншаванні і пажаданні мірнага шчаслівага жыцця.

За дружбу паміж нашымі народамі!

За мір ва ўсім свеце!»

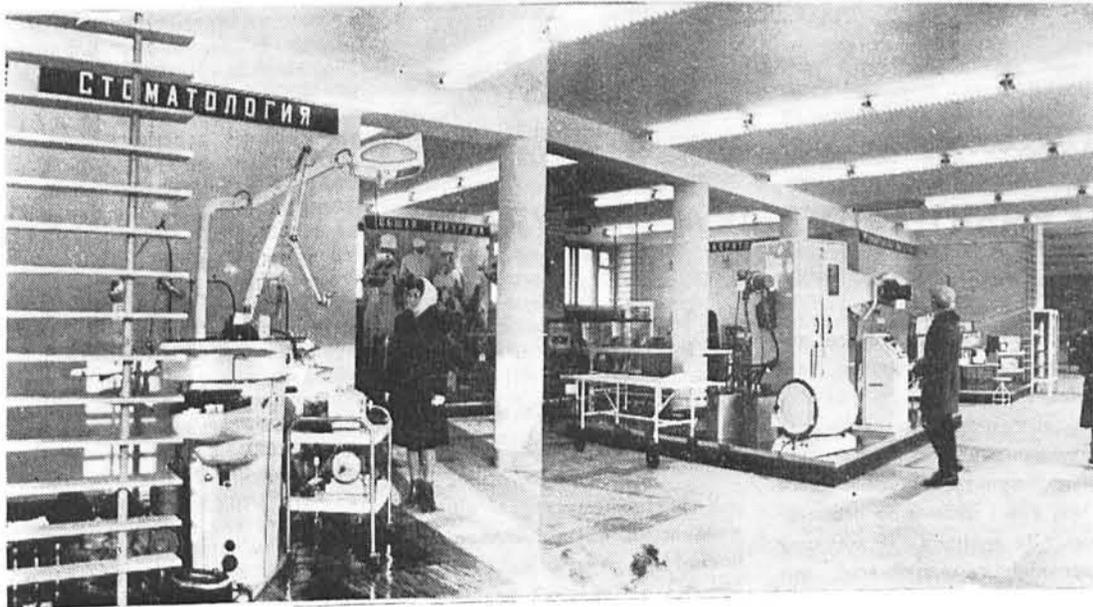
Шмат тэлеграм паступае з розных куткоў краіны. Жыхароў ардэнаноснага Мінска віншуюць працоўныя сталіцы Савецкай Эстоніі. У іх тэлеграме, гаворыцца: «Віншум працоўных гераічнага Мінска з высокай урадавай узнагародай. Жадаем усім мінчанам новых перамог, творчых поспехаў і добрага здароўя. Няхай неўміручы подзвіг жыхароў Мінска ў перыяд Вялікай Айчыннай вайны натхняе на вялікія здзяйсненні ў імя перамогі камунізму, у імя міру ва ўсім свеце».

Хвалюючыя пісьмы і тэлеграмы прыходзяць ад былых франтавікоў, якія ваявалі на беларускай зямлі ў цяжкія чэрвеньскія дні 1941 года або вызвалялі Мінск у радасным сорок чацвёртым.

Палкоўнік запasu Варфаламей Валашын піша з Волгаграда: «Дазвольце і мне, ветэрану Вялікай Айчыннай вайны, непасрэднаму ўдзельніку вызвалення Мінска, з вялікай радасцю павіншаваць з заслужанай узнагародай старажытны і вечна малады Мінск і яго жыхароў і пажадаць далейшага росту і працвітання. Слава гораду Мінску!»

У сваім пісьме на імя старшыні выканкома гарадскога Савета дэпутатаў працоўных ветэран 4-й гвардзейскай стралковай дывізіі палкоўнік запasu Іван Паўлавіч Шумарын успамінае тых, хто аддаў сваё жыццё за вызваленне Мінска, гаворыць аб тым, што іх подзвігі, подзвігі ўсіх воінаў будучы заўсёды жыць у памяці народа.

Мінчане ўдзячны ўсім, хто шчыра, па-брацку павіншаваў сталіцу Беларусі і яе жыхароў з выдатнай падзеяй — узнагароджаннем Мінска ордэнам Леніна.

У Гомелі адкрыт магазін «Медыцынская тэхніка». У аддзелах стоматалогіі, рэнтгеналогіі, агульнай хірургіі, лабараторыі, функцыянальнай дыягностыкі і фізіятэрапіі многа навінак сучаснай медыцынскай тэхнікі, навейшай айчыннай і зарубешнай апаратуры.

Фота Ч. МЕЗІНА.

Недаўно ў Маскве састаяўся трэці пленум Советскага Комітэта па культурным зв'язам з сусусветнікамі за рубяжом. В нем прынялі участие прадставітели аобщественных организаций страны, деятели искусства, литературы, науки, духовенства. С докладом на пленуме выступил председатель Комитета В. М. Маляев. Докладчик рассказал о той работе, которую проводит Комитет по укреплению дружеских связей и контактов с соотечественниками, живущими за границей, остановился на задачах, стоящих перед Комитетом на будущее.

После доклада на пленуме выступили многие его участники. Среди выступающих был и представитель нашей республики — ответственный секретарь Белорусского товарищества по культурным связям с соотечественниками за рубежом П. М. Фролов. Он, в частности, сказал: «При встрече с земляками мы часто слышим хорошие отзывы о своей работе... И нет большей награды, чем сознание того, что наша работа приносит пользу делу мира и дружбы на земле». Отчет о работе пленума Советского Комитета «МЫ НЕ ЗАБЫВАЕМ СВАИХ ЗЕМЛЯКОВ» помещен на 1, 4 и 5 стр.

Есть на Полесье деревня Хойно. Она известна и некоторым нашим землякам, которые в годы ланской Польши выехали с пинских земель за границу. Не трудно представить, каким было Хойно в те годы: безземелье, голод, нищета. Сейчас здесь центр колхоза имени Свердлова — крупного хозяйства с высокоразвитой техникой. В колхозе хорошие заработки, и людям нечего беспокоиться о завтрашнем дне. Колхоз взял на себя многие расходы по обеспечению нужд членов артели. За послевоенные годы 170 выпускников Хойновской средней школы окончили разные институты и техникумы страны. «ЗОЛАК НАД ПРЫП'ЯЦЮ» — 5 стр.

Белорусское радио порадовало своих слушателей очередной премьерой — спектаклем «Бацькаўшчына», поставленным по пьесе Кузьмы Чорнаго. В статье «ЧАЛАЗЕК І БАЦЬКАЎШЧЫНА», опублікованной на 6 стр., рассказывается об этой пьесе. Философия великого белорусского писателя, его мысли и надежды как будто приблизились к нам, стали более зсущитимы.

«ШКОЛЕ ІМЯ ЯКУБА КОЛАСА — 100 ГОД». Статья под таким названием помещена на 6 стр. Написана она студентом Белорусского государственного университета. Автор статьи рассказывает о первых годах существования школы, пишет о наших днях. Теперь в школе открыт музей, где есть портреты её бывших воспитанников: народного поэта Белоруссии Якуба Коласа, учителя Александра Сенкевича и других николаевцев. Много замечательных людей вышло из стен школы в послевоенное время.

В годы войны на территории Осинторфа Витебской области гитлеровцы создали лагерь для военнопленных. Среди попавших за колючую проволоку бывший белогвардеец К. Крамиади вербовал так называемых «добровольцев» на службу оккупантам. На Осинторфе он избивал и расстреливал неугольных ему людей. Теперь Крамиади живет за океаном и там выступает со всякого рода заявлениями, в которых пытается обелить немецко-фашистских захватчиков, на чьей совести жизни сотен и тысяч замученных и расстрелянных советских военнопленных. «ЗЛАЧЫНЕЦ ПАКРЫВАЕ ЗЛАЧЫНСТВЫ!» — 7 стр.

ЗОЛАК НАД ПРЫПЯЦЮ

З Хойна я ад'язджаў на досвітку. А насустрач нашаму «газіку» на перадавыячкі кірмаш ужо рухаліся гравузікі і падводзі з збыткамі, птушкай, бульбай, бочкамі розных засолаў. І мне мігавілі прыгадваць расказ Мікалая Дубнеўскага, старажыла Хойна.

— Было ў мяне чатыры гектары зямлі. Але што з яе толку! Знаходзілася яна за пяць кіламетраў, дробнымі кавалкамі ў розных мясцінах. З раніцы да позняй ночы мы з жонкай гнулі спіны і не маглі пракарыць сям'ю. Сэрца аблівалася крывёю, калі глядзеў у вочы галодных дзяцей. Як ні стараліся, не змоглі захаваць іх. Шасцера малалетак памерла ў той страшны час.

Цяпер мінулае адыйшло ў нябыт. А нядаўна ў мясцовай школе адбылася такая гісторыя. 10-гадовае Валодзя задаў наставніцы пытанне:

— А хто такі батрак? Ён за каго быў, за нашых ці за белых?

Наставніца, якая сама ведала аб батраках толькі з кніжак, запрасіла ў школу Цімафея Румана. Ён ведаў, хто такі батрак.

«Вясковы хлапец Цімоша жыў, як і многія яго аднагодкі, угрогаладз, гнуў спіну на кулацкім полі. У 1917 годзе ён упершыню пачуў вельмі важныя для яго словы большавіцкага аратара: «Зямля павіна належаць тым, хто яе апрацоўвае сваімі рукамі». Цімафей Руман усім сэрцам быў згодзен з аратарам і са зброяй у руках стаў на абарону Савецкай улады. Змагаўся ў радах легендарнага Багунскага палка, быў камандзірам разведкі ў Мікалая Шворца. Як жылі раней хойнаўскія людзі, расказаў у той дзень вучням і Андрэй Харкавец. Ён першы камуніст у вёсцы. У час вайны дайшоў аж да Берліна, вызваляў Порт-Артур. А вярнуўшыся ў родную вёску, арганізаваў калгас, і людзі абралі яго старшынёй.

Сённяшні калгас у Хойна, які носіць імя Сявядова, — буйная гаспадарка з высокаразвітай тэхнікай.

— Моцна мы стаім цяпер на нагах, — чуў я ад тутэйшых калгаснікаў. Гаварылі яны без пахвальбы, але і не без пахвалы гонару. Немалая заслуга ў гэтым і старшынкі арцелі. Прыроджаны хлебароб, прагне да ўсяго новага, ён стаў ініцыятарам многіх калгасных спраў. Але аб гэтым я даведваўся ад іншых — Міхаіл Пятровіч аб сабе маўчаў, больш гаварыў пра людзей.

— Пазнаёмца з брыгадзірам Іванам Северным, — раўў ён. — Цікавы чалавек. Зямлю любіць. У сельскагаспадарчай акадэміі вучыцца.

Паўсюдна ў калгасе сустракаў я людзей, улюбёных у сваю справу, і пакалых і малых. Сярод цялятніц — Разалію Анцімонік, сярод палыводаў — Анастасію Гаўрылюк. Добрыя словы пачуў я і аб даярцы Валентыне Рагальскай.

— Цяжка, мабыць, працаваць і вучыцца? — спытаў я Валентыну (яна вучыцца ў зооветэрынарным тэхнікуме).

— У нас амаль усе ў вёсцы вучацца, — адказала дзяўчына.

Раней з калгаса моладзь ішла працаваць у горад. Іншае цяпер. У праўленні арцелі часта можна пачуць такую размову:

— Прымець энга, — просіць чалавек, які раней пакінуў калгас.

— Чаму ж вярнуўся з горада?

— У вас лепш.

Людзі бачаць: у калгасе добрыя заробкі, значыць, няма чаго непакоіцца аб заўтрашнім дні. Арцель бярэ на сябе і многія выдаткаванні па задавальненню патрэб членаў калгаса. Па старасці ў хваброе выдуюцца пенсіі. Іх размер залежыць ад прадоўжнага стажу, ад характару і ўмоў работы. У школе дзеці калгаснікаў атрымліваюць бясплатна харчаванне. Усё гэта і многае іншае стала прывычным. Едзе хлебароб за кошт калгаса на вучобу ці ў санаторый. Што ж тут саблівяга? На калгаснай машыне табе прывезлі паліва і не ўзялі ні капейкі. А як жа іншак?

Няма больш старога Хойна і былых палешукоў, Шасцера дзвей вырастціў Мікалай Дубнеўскі пры Савецкай уладзе. Старэйшы сын Міхаіл — хірург, працуе ў Століне. Якаў скончыў Маскоўскі дзяржаўны ўніверсітэт. Дачка Соф'я — наставніца, Алесандра — урач. Чатыры дыпломы ў адной сям'і! Вось яна, палеская навіна! Толькі за пасляваенны час звыш 170 выпускнікоў Хойнаўскай сярэдняй школы закончылі інстытуты і тэхнікумы.

Новы дом — заўсёды прыемна, няхай гэта будзе ў горадзе альбо ў вёсцы. А ў Хойна толькі за апошнія гады пабудавана звыш 150 такіх дамоў. Добрыя, пад шэфарам ці чарапцай, яны выстраіліся ўздоўж галоўнай вуліцы сяла. А загляніце ў іх: ёсць і радыёпрыёмнікі, і швейныя машыны, і абавязкова шафы з кнігамі. Электрычнасць, радыё, кіно, кнігі, часопісы і газеты — усё гэта стала для жыхароў Хойна звычайным.

Патрэбна каму-небудзь з жыхароў вёскі медыцынскае дапамога? Калі ласка, да іх паслуг урачобны ўчастак. Неабходна пашыць новы касцюм, папіце ці суенку — прыходзь у сельскі камбінат бытавога абслугоўвання.

...Уперадзе заблішчала рэчка.

— Ну, вось і Прыпяць, — сказаў мой падарожнік.

Рэчка стужкай вілася сярод асушаных балот, лугоў і пашуў. Здавалася, быццам цесна ёй у берагах. Яна бурна несла свае воды, кудысьці спышалася.

Пінскі раён. А. ДРАКАУ.

Мы не забудзем сваіх землякоў

(Пачатак на 1-й стар.)

Літоўцы з родным краем

В. А. КАРВЯЛІС

Пасля даклада слова для выступлення на працягу старшыня Літоўскага таварыства па культуры і матэрыяльнаму супрацоўніцтву з рубіжком В. А. Карвяліс.

Прагрэсіўная літоўская эміграцыя, скажаў ён, увесь час была пернай свайму народу, маральна і матэрыяльна падтрымлівала антыфашысцкі рух, з радасцю сустраля аднаўленне Савецкай улады ў Літве, аказвала дапамогу эвакуіраваным грамадзянам рэспублікі ў гады другой сусветнай вайны і ўпер патрыятычнае цеснае сувязі з родным краем, цікавіцца жыццём Савецкага Саюза, імкнучыся глыбей вучыцца нашаму грамадскаму сістэму, атрымліваючы больш інфармацыі аб нашай краіне. Аб гэтым гавораць узорная патрэба ў савецкай літаратуры, жыццё і цікавасць да савецкіх кінафільмаў, паглытаецца, якія збіраюцца тысячы эмігрантаў.

Пацудуліраецца ідзі культурных сувязей з Радзімай сярод літоўскіх эмігрантаў і пераемічных асоб за апошнія гады прыкметна ўзрастае, узманіла і стала ў многіх суайчыніцкаў жыццёвай патрэбай. Калі ў 1959 годзе да нас прыязджала 129 грамадзян з капіталістычных дзяржаў, у тым ліку і эмігрантаў, дык у 1965 гадах — 201, а на працягу бегучага года Радзіму наведвала 453 літоўцы.

Нашы суайчынікі ў час знаходжання ў Літве азнаёмліліся з новабудовамі, пабыталі ў калгасях і саўгасях рэспублікі. Вось што яны самі гавораць аб гэтым.

У афіцыйнай гутарцы з карэспандэнтам газеты «Вакарынас наўнас» («Вячэрнія навіны») жеснда А., які прыбыў у рэспубліку ў ліпені 1966 года ў якасці турыста з ЗША, заявіў:

— Я ўбачыў, што ў Літве вельмі добры ўраджай, многа

магчыма, якая садзейнічае ўстаўнаўленню культурных сувязей з суайчыніцкамі з рубіжком, і, акрамя таго, падтрымліваецца іх цікавасць да культурнага развіцця савецкага народа, да яго дасягненняў і прагрэсу.

Руская праваслаўная царква не ставіць у бакі ад патрыятычнай работы. Яна ўвесь час правядае любіць да сваіх членаў, што знаходзіцца ўдалечыні, і тое, што прадастаўляе культурнае ўдзяленне членам царквы з'яўляецца членам Савецкага Камітэта па культурных сувязях з суайчыніцкамі з рубіжком, сведчыць аб такай клопатах.

Кі настаніны член Свяшчэннага Сінода, якому па роду сваёй дзейнасці даводзіцца сустракацца з суайчыніцкамі, што наведваюць нашу краіну, я магу сведчыць, што амаль усе яны, за рэдкім выключэннем, увоззяць з сабою самыя добрыя ўражання аб нашай краіне, а наведваючы храмы пераконваюцца ў тым, што руская праваслаўная царква жыць паўнакроўным жыццём.

Суайчынікі, якія наведваюць Савецкую краіну, убачылі, што наша рэчаіснасць сваімі ва-

разумець, што ў нашай краіне існуе культурнае і матэрыяльнае супрацоўніцтва з суайчыніцкамі з рубіжком.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Кожнае слова

М. ФІЛІПОВСКАЯ

Філіпавская, Камітэта, дзеці вывучаюць рускую мову. Суайчынікі не толькі стараюцца вывучыць рускую мову, але і сэрэдзіна пакалення, моладзь выконваюць нашы танцы. Удалечыні ад Радзімы таксама задзвоня гучаць нашы песні. Там ёсць гурткі вышывання, у якіх рускія жанчыны, аднаўляючы ў памяці родныя пейзажы і аранжыраванне, па-майстэрску наносіць іх на палатно.

Мы чыталі лекцыі аб медыцыне, аб жыллёвым будаўніцтве, аб народнай адукацыі, расказвалі аб нашых людзях, аб дзеях і моладзі, гаворылі Філіпавская. І аб чым былі і пінда размова — усё знаходзіла жыццё падкук у сэрца суайчыніцкаў. Яны працяг праслушваліся да кожнага слова, давалі кожную дэталю, лібу, факт. Адчуваецца, яны жадаюць ведаць як можна больш аб сваёй Савецкай Радзіме.

Яны ж — распушчэныя і прадаў аб Радзіме ў тым велізарным моры хлуені, які ўсё нясе антысавецкай прапаганда.

ТурYST з ЗША Платукіе Балдэ, які збег з акупантамі з Літвы ў 1944 годзе, прыхеў у Вяльню 4 жніўня гэтага года са скажоным узвешеннем аб нашай рэчаіснасці. А пасля ўбачыў чалавек, які ў размаўляў са сваёй жонкай.

— Да гэтага часу я думаю, што ня дружна жыццё. Калі ў ЗША я буду расказваць аб нашым жыцці, так, як я яго ўбачыў, мне палічыць камуністам.

Наведваючы Радзіму, эмігранты маюць магчымасць працаваць на знаёмства з тымі дасягненнямі, якіх літоўскі народ дабіўся за гады Савецкай улады, сабраць фактычны матэрыял, зрабіць кінафільмы. Аб сваіх уражаннях яны расказваюць на многалюдных сходках з эмігранцкіх калоніях, дзеляцца імі на старонках друку, дэманструюць прынесеныя кінафільмы, паказваюць фотаздымкі.

Віце патрэбная работа

А. Я. КАПЛЕР

Камітэта, абароны міру, дзеці вывучаюць рускую мову. Суайчынікі не толькі стараюцца вывучыць рускую мову, але і сэрэдзіна пакалення, моладзь выконваюць нашы танцы. Удалечыні ад Радзімы таксама задзвоня гучаць нашы песні. Там ёсць гурткі вышывання, у якіх рускія жанчыны, аднаўляючы ў памяці родныя пейзажы і аранжыраванне, па-майстэрску наносіць іх на палатно.

Мы чыталі лекцыі аб медыцыне, аб жыллёвым будаўніцтве, аб народнай адукацыі, расказвалі аб нашых людзях, аб дзеях і моладзі, гаворылі Філіпавская. І аб чым былі і пінда размова — усё знаходзіла жыццё падкук у сэрца суайчыніцкаў. Яны працяг праслушваліся да кожнага слова, давалі кожную дэталю, лібу, факт. Адчуваецца, яны жадаюць ведаць як можна больш аб сваёй Савецкай Радзіме.

Яны ж — распушчэныя і прадаў аб Радзіме ў тым велізарным моры хлуені, які ўсё нясе антысавецкай прапаганда.

ТурYST з ЗША Платукіе Балдэ, які збег з акупантамі з Літвы ў 1944 годзе, прыхеў у Вяльню 4 жніўня гэтага года са скажоным узвешеннем аб нашай рэчаіснасці. А пасля ўбачыў чалавек, які ў размаўляў са сваёй жонкай.

— Да гэтага часу я думаю, што ня дружна жыццё. Калі ў ЗША я буду расказваць аб нашым жыцці, так, як я яго ўбачыў, мне палічыць камуністам.

Наведваючы Радзіму, эмігранты маюць магчымасць працаваць на знаёмства з тымі дасягненнямі, якіх літоўскі народ дабіўся за гады Савецкай улады, сабраць фактычны матэрыял, зрабіць кінафільмы. Аб сваіх уражаннях яны расказваюць на многалюдных сходках з эмігранцкіх калоніях, дзеляцца імі на старонках друку, дэманструюць прынесеныя кінафільмы, паказваюць фотаздымкі.

Камітэта, абароны міру, дзеці вывучаюць рускую мову. Суайчынікі не толькі стараюцца вывучыць рускую мову, але і сэрэдзіна пакалення, моладзь выконваюць нашы танцы. Удалечыні ад Радзімы таксама задзвоня гучаць нашы песні. Там ёсць гурткі вышывання, у якіх рускія жанчыны, аднаўляючы ў памяці родныя пейзажы і аранжыраванне, па-майстэрску наносіць іх на палатно.

Мы чыталі лекцыі аб медыцыне, аб жыллёвым будаўніцтве, аб народнай адукацыі, расказвалі аб нашых людзях, аб дзеях і моладзі, гаворылі Філіпавская. І аб чым былі і пінда размова — усё знаходзіла жыццё падкук у сэрца суайчыніцкаў. Яны працяг праслушваліся да кожнага слова, давалі кожную дэталю, лібу, факт. Адчуваецца, яны жадаюць ведаць як можна больш аб сваёй Савецкай Радзіме.

Яны ж — распушчэныя і прадаў аб Радзіме ў тым велізарным моры хлуені, які ўсё нясе антысавецкай прапаганда.

ТурYST з ЗША Платукіе Балдэ, які збег з акупантамі з Літвы ў 1944 годзе, прыхеў у Вяльню 4 жніўня гэтага года са скажоным узвешеннем аб нашай рэчаіснасці. А пасля ўбачыў чалавек, які ў размаўляў са сваёй жонкай.

— Да гэтага часу я думаю, што ня дружна жыццё. Калі ў ЗША я буду расказваць аб нашым жыцці, так, як я яго ўбачыў, мне палічыць камуністам.

Наведваючы Радзіму, эмігранты маюць магчымасць працаваць на знаёмства з тымі дасягненнямі, якіх літоўскі народ дабіўся за гады Савецкай улады, сабраць фактычны матэрыял, зрабіць кінафільмы. Аб сваіх уражаннях яны расказваюць на многалюдных сходках з эмігранцкіх калоніях, дзеляцца імі на старонках друку, дэманструюць прынесеныя кінафільмы, паказваюць фотаздымкі.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

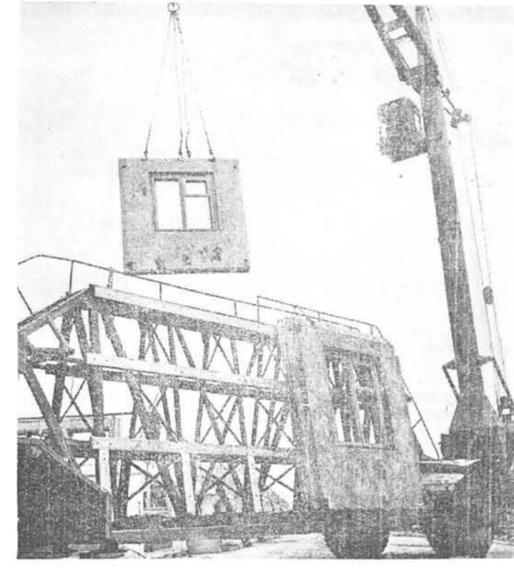
Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

Камітэта абароны міру. Яго голас у абарону міру неаднаразова гучаў унутры краіны і за яе межамі.

Наша царква лічыць неабходным абавязкам кожнага веруючага чалавек, кожнага хрысціянскага пастаянна стаяць на варце міру, дзейна адстойваць мір на зямлі. Руская праваслаўная царква жадае бачыць і ўсіх суайчыніцкаў у радах барацьбітоў за мір.

У цэхах брэсцкага завода № 8 «Будмантэжіндустрыя» вырабляюцца дамы з буйных блокаў. За трыццаць дзён прадпрыемства выпускае адзін дзевяностакватэрны дом агульнай жылой плошчай 2900 квадратных метраў. Нядаўна завод перайшоў на выпуск новай серыі буйнапанельных дамоў з палпаханай планіроўкай кватэр. НА ЗДЫМКУ: аграрка буйнапанельны блок для будаўнікоў. Фота В. GERMANA.

ДЗЕЦІ ў ДАВЫ

Па вуліцы ідзе жанчына. І амаль усе, хто сустракаецца з ёй, абавязкова спытаюць пра здароўе, пра жыццё, а дзеці яшчэ здалёк крычаць:

— Добрай раніцы, цётка Паша!
— Добрай раніцы, мае дарэгі, адказвае Палгея Акімаўна.

Ёй, прыбралішчыцы школы № 23, тут знаёмы амаль кожны дарослы. Яе добра ведаюць хлопчыкі і дзяўчынкі з вуліцы Чырвонай. Да цёткі Пашы прыбгаюць яны, каб расказаць пра сваю буды або пахваліцца выдатнай адзнакай.

Шмат хто з іх ужо даўно закончыў школу, стаў інжынерам, аграмомам, наставнікам; ёсць і такія, хто водзіць акіяньскія параходы, а для цёткі Пашы — яны з'яўляюцца з лішкам гаспадарамі.

— Дачка, Марыя, у мяне бухгалтар, закончыла фінансавы тэхнікум. Працуе ў горадзе Лідзе, прыскоўна — наставніца, выкладае біялогію ў той жа напалоннай, былі працавала лонных мэт законніцкіх зараварходаў гітлераўскай Германіі. Тое, што гэта так, пацвердзілі ваенны трыбунал у Нюрнбергу ў прыгаворы над галоўным намеснікам злучэнцамі: «Абыходжання з савецкімі ваеннапалоннымі характарызаваўся асобліва бесчалавечнасцю. Смяротнасць многіх з іх з'яўлялася... вынікам сістэматычнага плана здзяйснення забойстваў». І далей: «Абругтаванне, якое выстуляе ў абарону супраць абнававання ў забойстве і жорсткім абыходжання з савецкімі ваеннапалоннымі, заключана ў тым, што СССР не быў удзельнікам Жэнеўскай канвенцыі, з'яўляецца зусім неабгрунтаваным».

Канстанцін Краміедзі ніхто іншы, як прафесіяналы кат і правактар, закляты вораг нашай Бацькаўшчыны. А тое, што ён робіць услякія заявы, у якіх бароніць гітлераўскі забойцаў сотняў тысяч палонных і цывільных грамадзян СССР, дык тут няма нічога дзіўнага. Злучэнца пакрывае злычынства тых, каму на працягу многіх год ён быў верным служак.

Л. СКІБЕНКА.

Знойдзеная РАДАСЦЬ

Вярнуўшыся з Парыжа, Мікалай Хрышчановіч пазваў свайго сына.

Смело, товарищи, в ногу

Слова Л. РОДИНА.

[Старая революционная песня].

В темпе марша

Сме-ло, то-ва-ри-щи, в но-гу!

Ду-хом ок-реп-нем в борь-бе,

в цар-ство сво-бо-ды до-ро-гу

гру-дью про-ло-жим се-бе. // бе.

Смело, товарищи, в ногу!
Духом окрепнем в борьбе,
В царство свободы
Дорогу
Грудью проложим себе.

Вышли мы все из народа,
Дети семьи трудовой.
«Братский союз
и свобода» —
Вот наш девиз боевой.

Долго в цепях нас
держали,
Долго нас голод томил,
Черные дни миновали,
Час искупления пробил.

Время за дело приняться,
В бой поспешим поскорей.
Нашей ли рати
боятся
Призрачной силы царей?

Все, чем их держатся
троны, —
Дело рабочей руки...
Сами набьем мы патроны,
К ружьям привинтим
штыки.

С верой святой в наше
дело,
Дружно сомкнувши ряды,
В битву мы выступим
смело

С игом проклятой
нужды.

Свергнем могучей
рукою
Гнет вековой навсегда
И водрузим над землей
Красное знамя труда!

Ідучь заняткі ў Брэсцкім музычным вучылішчы. Выкладчык па класу віяланчэлі К. МАНУЧАРАЎ за развучваннем новага твору са студэнткай другога курса Г. ГУРК НАЙ. Фота С. АНАНЬКІ.

НАТАТКІ НАТУРАЛІСТА ПОДЫХ ЗІМЫ

З кожным днём сцюжа ўсё больш на пачах завязвае свае калочыя вузлы, набіраецца сілы, блукае палымі і пералескамі, багунёвымі імшарамі, гоісае над воллемямі і далінамі, дзе Бярэзіна вычарціла ў лугавых грудзях вялікія дугі.

Першы месяц зімы — снежаны прыбег прыродзе інакшыя малюнкi. Раскудлачанымі павамі штодзень плывуць тысячы вазоў чорных хмар — сіверных пасланцоў. Згарэла на дрэвах усё легняе ўбранне, замест птушынага спеву злосны шангун-вечер лікуе на пустэчах, вые на розныя галасы, захлапаючыся, грае дзікія мелодыі.

Пад змаршым небам у мармотным задуменні стаяць дубы. Сям-там сярод бурых галчак звычайна агню трапечуцца адзінокія лісточкі. Здаецца, што волаты да вясны не жадаюць здаць у ахвяру марозу сваё ўзорнае характва.

Без сукенак белыя бярозы, не чуваюць квяцістага шэпту ружаў і вяртін, цяжка ўздыхаюць ад сарамлівасці распранутыя чаромкі, вербы, асіны. Граблямі дажджоў восень прычасала ім аголеныя плечы. Сярод соннай лістападаўскай імглы толькі вусатыя сосны і елкі шчыра наінтываюць таямнічыя быліны пра чароўныя летнія дні. Стомленай зямля ўжо хоча перадыхнуць ад бясконых клопатаў пад белаі коўдрай снягоў, якія час ад часу сыпле са сваіх шырокіх рукавоў матушча-зіма. Выпадзе снег, і мудрыя зялёнабароды дзед-лесавік апраце белы кафтан, стане невідзімкай. Вядома, усяго гэтага не спалохаліся гарлянка, лугавая герань, адуванчыкі. Яны зялёна-румянымі лісточкамі будуць спаць у мяккай белізне да красавіка. Цёплае веснавое

сонца і першы раскасіты гром адчыняць ім дзверы на вольны свет, замяняць старыя лiсточкі новымі, малачымі.

Астаўшыя рэкі і азёры пераліваюцца глыбцам льдоў, над якімі ва ўгудных сховішчах ледзь парочкава рыбіння малыўкі. Дарослыя ляшчы, язi, плоткі і іншыя прэспаводныя павельнікі таксама страцілі ранейшую бадзёрнасць. На глеістае дно сажалак і балотных канаў апусціліся ўсялякія вадамеркі, плывуць.

Інакшы цыкл жыцця настаў і для млекакормімых. Без снабачанняў спяць рожкі, барсукі. У глухіх ветрах пунчы дрымае буры гаспадар — мядзведзь, а ў тунале ляжыць змотна-палакун. Сабраліся ў статкі ласі, ля кармушак з мурогам і вейскамі трымаюцца алені. У падземных палатах бясхлотага жывуць бабры. Не ведаючы страху, над зялёнай цемната займаюцца разбоям куница, шапок, ласка-гарнастаў. Калі першыя сівялыя цені спола-хі ўзмахнуць сваім крылдам над асіннямі, усё пачынае звярты хававуцца ва ўдлобеныя куткі-церамы. На промысел на змену ім выходзіць шустрый вавёрка, якую часга можна ўбачыць у гірляндах шышак. Кароткімі днямі ў пошуках ежы мітусяцца крылатыя паны старажы-лы і паўночныя пастаяльцы. У зарасніках сухой крапівы, лебяды, копкага шыаўі спюдаюць аўсянкі, січкі, дзесяткі іншых спевакоў. Да спадобы ім зярняты гэтых раслін. Насенне бярозы ды волькі дае пажытак шышчам, чыжыкам, чачоткам. Сёння ядрэнае сталаванне і ў зялёных курэй, хапае «хлеба» амя-душкам, снегірам, крыжадзюбам...

Ул. БУТАРАЎ.

Мікалай ВЯРШЫНІН, аўтар байкі, якую мы друкуем ніжэй, праце інжынерам па тэхніцы бяспекі на Мінскім падшыпні-кавым заводзе. Ён скончыў Мінскі аўтамеханічны тэхні-кум. Зараз вучыцца на вяр-чэрнім аддзяленні філалагічнага факультэта БДУ.

БЕЗ ВІНЫ ВІНАВАТЫЯ

У Льва стары Сабака жыў,
Ільву служыў,
З Ільвом дружыў,
А на пасылках Заяц быў,
І Леў абодвух іх любіў.
Ды раптам прагнавіўся ён,
Сабаку з Заяцам выгнаў вон,
Ніхто не ведаў іх віны,
Пачалі бедаваць яны.
Сабака вельмі сумны стаў,
І Заяк з жалем запытаў:
— Нічога я не зразумеў:
Вось ты служыў, што сілы
меў,

За што ж цябе, брат,
звольніў Леў,
Ты састарэў
Ці захварэў? —
Сабака з сумам адказаў:
— Я быў на месяц
збрахаў,
А Леў падумаў — на яго,
І вось мой лёс не лепш
твайго.
Чым, косы, ты не дагадзіў,
Заўжды ж на дыбачках
хадзіў,
Леў для цябе быў дабрадзеў.
— На Льва я скоса
паглядзеў!

КАБ ЗАЙЦЫ НЕ ПЕРАВАЛІСЯ...

Знаёмы пытаецца ў лесніка:
— Чаму ты запрашаеш усё новых знаёмых на паляванне?
— Не хачу, каб звяры пераваліся ў майй акрузе.
— Не разумею?!
— Зайцы застаюцца тыя ж самыя, мяняюцца толькі паляў-нічыя.

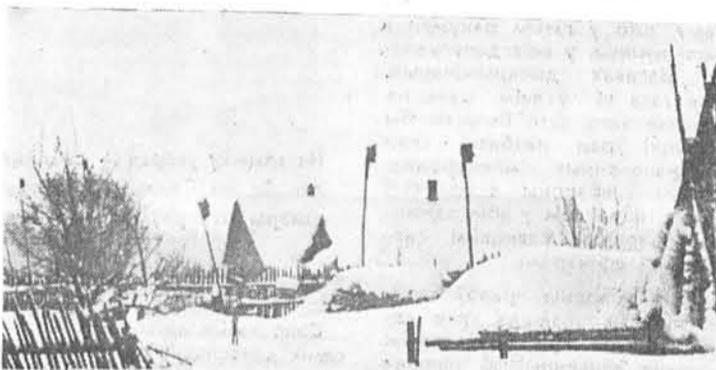
АРГУМЕНТ

На вуліцы лемантуе жабрак:
— Злітуйцеся над небаракам — уся сям'я загінула ў час стражэннага пажару!.

Адна з жанчын уважліва прыглядаецца да жабрака, потым гаворыць:

— Здаецца мне, што тыдзень назад ты сцвярджаў, што сям'я твая загінула ў час паводкі?

— Гэта праўда. Цяпер вы ведаеце, колькі нягод мне дава-лося перанесці ў жыцці.

ПРЫЙШЛА ЗІМА...

Фотаэцюд А. ГЛІНСКАГА.

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ БАНК СССР Бюллетень курсов иностранных валют ДЕКАБРЬ 1966 г.

Наименование валюты в рубль	Курс
Австралийские доллары за 1	1,00
Австрийские шиллинги за 100	3,49
Английские фунты стерлингов за 1	2,51
Аргентинские песо за 100	0,36
Бельгийские франки за 100	1,80
Марки немецкого Эмиссионного Банка Германской Демократической Республики за 100	40,50
Марки Федеративной Республики Германии за 100	22,64
Голландские гульдены за 100	21,88
Датские кроны за 100	13,04
Итальянские лиры за 1.000	1,44
Канадские доллары за 1	0,8322
Мексиканские песо за 100	7,22
Новозеландские фунты за 1	2,50
Польские злотые за 100	22,50
Доллары США за 1	0,90
Уругвайские песо за 100	1,20
Финляндские марки за 100	28,13
Французские франки за 100	18,22
Швейцарские франки за 100	20,86

РЕДАКЦИОННАЯ КАЛЕГІЯ.

НАШ АДРАС:

РЕДАКЦЫЯ ГАЗЕТЫ «ГОЛАС РАДЗІМЫ».
ТЭЛЕФОНЫ: 6-19-31, 6-97-92, 6-18-88, 3-15-15.
МІНСК, ЛЕНІНСКІ ПРАСПЕКТ, 77